

SCRISOAREA PENTRU POSTUL MARE 2019

Pelerinajul inimii

Direcțiunea spirituală

- Sacramentul reconcilierii – Împărtășirea credinței

Dragi membri ai Familiei Vincențiene din lumea întreagă,

Harul și pacea lui Isus să fie mereu cu noi!

La începutul Postului mare îi mulțumim lui Isus cu bucurie profundă pentru acest timp care ne ajută să înțelegem și să vedem cu ochii inimii gesturile de milostivire nemărginită pe care le are față de noi, față de ceilalți și de omenirea întreagă.

Ne vom continua meditația din scrisorile precedente despre trăsăturile care au plăsmuit spiritualitatea vincențiană și au făcut din sfântul Vincențiu de Paul un mistic al Carității. În ultima scrisoare pentru Advent am vorbit de izvorul principal din care Vincențiu s-a adăpat ca mistic al Carității: meditația zilnică. **În scrisoarea pentru Postul mare de anul acesta, doresc să medităm împreună asupra altor izvoare care l-au transformat pe sfântul Vincențiu într-un mistic la Carității: direcțiunea spirituală, sacramentul reconcilierii (spovada) și împărtășirea credinței.**

Vă invit să faceți din acest timp al Postului mare un pelerinaj, un pelerinaj al inimii, către inima lui Isus și spre inima noastră. Dacă cele două inimi se vor întâlni, dacă vor avea aceleași gânduri și dorințe, atunci toate faptele noastre, oricând le vom înfăptui, vor fi fapte de sfințenie. Prezența lui Isus va umple până și cel mai mic colțișor din inimă și inima noastră va deveni asemenea Inimii lui Isus.

În arhivele de la Casă Mamă a Congregației Misiunii din Paris se păstrează două liste de conferințe pe care sfântul Vincențiu le-a ținut la Saint-Lazar. Una dintre ele a fost scrisă de René Alméras, vicarul de la Casa Mamă și apoi succesorul lui sfântul Vincențiu ca superior general, și se referă la perioada cuprinsă între anii 1656-1660. Cealaltă listă, scrisă de Jean Gicquel, vicar adjunct, cuprinde anii 1650-1600. Niciuna dintre liste nu e completă, însă din datele și temele conferințelor din luna februarie 1652, 1653, 1654 și începutul lunii martie din anul 1655 putem trage concluzia că Vincențiu se adresa confrăților în fiecare an la începutul Postului mare. Iată un exemplu tipic:

Februarie 1652 – Să trăim Postul mare cum se cuvine

1. *Îndatoririle pe care le avem ca să ținem Postul mare cu mai multă pioșenie și sârguință decât altădată.*
2. *Ce socotește fiecare că trebuie făcut pentru a-l ține cum se cuvine (Coste XII, 457)*

Știm de la sfântul Vincențiu că membrii Conferințelor de marți discutau despre cum să folosească cum se cuvine timpul Postului mare (Coste XI,89) și chiar dacă, în Conferințele pentru Fiicele Carității, nu am găsit nicio aluzie la Postul Mare, ne putem imagina cu greu că nu le-ar fi vorbit surorilor pe această temă.

Din păcate nu ne-a rămas nici o conferință pentru Postul mare de la sfântul Vincențiu. În scrisorile și scrierile lui face de multe ori referire la Post, însă nu avem discursuri întregi pe această temă. Conștienți de importanța pe care Vincențiu o acorda ca să « ținem Postul » cum se cuvine, vom începe un pelerinaj, un pelerinaj al inimii și vom medita despre trei caracteristici importante, prezente în tradiția și spiritualitatea vincentiană și anume: direcțiunea spirituală, sacramentul reconcilierii și împărtășirea credinței.

Direcțiunea spirituală

Ca să ne fie de ajutor în drumul vieții, direcțiunea spirituală constă într-un dialog sincer și confidențial cu un director spiritual (duhovnic), despre bucuriile, greutățile noastre, conflictele zilnice, succesele și eșecurile noastre. Pentru stăpânirea simțămintelor profunde, a preocupărilor și problemelor nu avem nevoie decât de un « confident » care ne înțelege și cunoaște piedicile din calea noastră. Dificultățile pe care le întâlnim în anumite chestiuni delicate, cum ar fi sexualitatea, sunt jenante și un prim pas în găsirea unei soluții este să vorbim deschis cu un însoțitor cu experiență.

Sfântul Vincențiu a vorbit de multe ori despre direcțiunea spirituală. Pe 23 februarie 1650 îi scria surorii Jeanne Lepintre: « *Este adevărat, Soră, că direcțiunea spirituală ne este de foarte mare folos; este tăram de povață în încercări, de însuflețire în timp de vlăguire, de apărare în ispite, de tărie în timp de istovire; este izvor de bunuri și mângâiere, când directorul este foarte înțelegător, prevăzător și încercat* » (Coste III, 614). Dimpotrivă, dacă nu recunoaștem că avem probleme sau încercăm să le rezolvăm singuri, acestea provoacă multă confuzie și în final vor ieși la suprafață. Vincențiu era conștient de faptul că uneori direcțiunea spirituală nu se mai practică, mai ales după hirotonire și depunerea voturilor. Din acest motiv o

recomanda cu insistență celor care veneau la Saint Lazar pentru exercițiile spirituale înainte de hirotonire (Coste XIII, 142).

Scopul pentru care se vorbește despre un ghid spiritual încă din perioada Părinților și a Maicilor din pustiu este foarte simplu: curăția inimii. Vincențiu recomanda așadar direcțiunea spirituală de mai multe ori pe an (Cf. Regulilor Comune ale Congregației Misiunii X,11) mai ales în timpul Postului mare.

Asemenea sfântului Vincențiu de Paul care îi îndemna atât de insistent pe Confrați și Surori și în general pe toate persoanele consacrate să aibă un director spiritual, un confident înțelegător, prevăzător și încercat, și eu doresc să încurajez fiecare membru al Familiei vincentiene, persoane consacrate sau laici, să aibă un director spiritual care să-l însoțească în timpul pelerinajului. Sfântul Vincențiu îndemna persoanele consacrate să aibă un director spiritual nu doar în timpul formării inițiale –postulat, seminar intern, seminar – ci să integreze direcțiunea spirituală pe tot parcursul spiritual al vieții.

Împreună cu duhovnicul fiecare persoană hotărăște ritmul întâlnirilor pentru direcțiune spirituală. Fondatorul ne-a sugerat de câteva ori pe an. Poate să fie o dată la două-trei luni. Congregațiile care fac parte din Familia vincentiană au Constituțiile și Statutele proprii în care se vorbește în mod concret despre direcțiunea spirituală și modul în care este pusă în practică.

Sacramentul reconcilierii

Papa Francisc pune mare accent pe milostivirea divină. Deviza lui este: *Miserando atque Eligendo* (în traducere liberă ar fi « ales de milostivirea lui Dumnezeu »). La începutul pontificatului, într-o duminică în timpul Îngerului Domnului, celor care-l ascultau le-a recomandat să citească cartea cardinalului Walter Kasper : *Milostivirea: noțiune fundamentală a Evangheliei, cheie pentru viața creștină*

Patru secole mai devreme, sfântul Vincențiu era convins că milostivirea este inima Veștii cele Bune și o descrie astfel: « ... *această virtute frumoasă despre care se spune : “Dumnezeu este milostivire”* » (Coste XI, 364).

Sacramentul reconcilierii este celebrarea milostivirii lui Dumnezeu față de fiecare dintre noi. Este un dialog ritual între: 1) Dumnezeu, care, în marea sa milostivire ne caută fără încetare și 2) noi, cei care recunoaștem că avem nevoie de milostivirea sa. Celor care-și recunosc păcatele cu umilință, El le oferă pacea sa.

În sacramentul reconcilierii, ca de altfel în direcțiunea spirituală, mărturisirea adevărului este esențială: Mergem la spovadă ca să ne recunoaștem cu sinceritate păcatele înaintea lui Dumnezeu, convinși că iubirea sa tămăduitoare ne este acordată prin intermediul semnelor sacramentale. Calitatea relației dintre noi și duhovnic depinde în mare parte de transparența cu care ne destăinuim în fața lui. Această relație, în mod imperativ, se caracterizează printr-o deschidere a sufletului și dorința de a evita păstrarea unor « cotloane ascunse » din viața noastră.

Sfântul Vincentiu ne amintește să mergem des la spovadă « *să ne convingem de convertirea constantă și fidelitatea în vocație* » (Constituțiile Congregației Misiunii 45 § 2). **Pornind de la această angajare inspirată de duhul lui Isus, invit pe fiecare membru al Familiei vincentiene să se întâlnească în mod personal și regulat cu Isus în sacramentul reconcilierii.**

Mulți dintre voi, sau chiar majoritatea dintre voi, îl întâlnesc pe Isus în sacramentul reconcilierii cel puțin o dată pe lună, sau chiar mai des. Mă folosesc de ocazie pentru a îndemna membrii Familiei vincentiene care nu au obiceiul să se întâlnească regulat cu Isus în sacramentul reconcilierii o dată pe lună, să răspundă invitației lui Isus și să o adopte ca pe o practică regulată în drumul lor spiritual.

Împărtășirea credinței

În timpul vieții sfântului Vincentiu, practicile spirituale cum ar fi împărtășirea meditației și culpa (o dată pe săptămână călugării/surorile își mărturiseau păcatele în fața tuturor și cereau iertare) ofereau membrilor familiei spirituale ocazia să-și împărtășească credința și să-și recunoască public greșelile. De-a lungul timpului însă, aceste practici au devenit mecanice și învechite, și încetul cu încetul și-au pierdut naturalețea ce le dădea viață.

Împărtășirea credinței însă nu și-a pierdut valoarea. De-a lungul timpului au apărut noi forme de împărtășire a credinței. Părinții spirituali ne-au transmis metode sau etape care să ne ajute în ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, deschidere pentru a-l primi în inimile noastre și acceptarea inspirațiilor Duhului Sfânt ca să înțelegem cu simplitate și umilință ce ne spune Isus în mod personal prin intermediul textului primit. Apoi cu multă simplitate și umilință împărtășim cu grupul și comunitatea. Este un « pământ sfânt » în care ne simțim în siguranță, fără să fim judecați, criticați, ci acceptați așa cum suntem în momentul în care ne găsim. Într-un asemenea mediu, într-o asemenea comunitate, într-o întâlnire de împărtășire a credinței, relația noastră cu Cristos se aprofundează, dar și relația cu noi înșine și cu ceilalți.

Vincentiu dorea ca împărtășirea credinței să se facă cu sinceritate și în mod concret și spunea:

« Este o practică bună să prezentăm în detaliu lucrurile ce ne fac de rușine, atunci când prudența o permite să le mărturisim cu voce tare, pentru binele pe care ni-l poate procura când învingem oroarea pe care o simțim când le arătăm celorlalți ceea ce omul mândru vrea să țină ascuns. Sfântul Augustin a scris și publicat tainele tinereții sale și astfel tot pământul a știut nerușinarea păcatelor sale și dezmațul fără margini. Și ce să spunem de vasul ales, sfântul Pavel, marele apostol răpit până la cer, nu a mărturisit că a prigonit Biserica? Și a scris aceste lucruri ca să se știe până la sfârșitul veacurilor că a fost un prigonitor » (Coste XI, 53-54).

Permiteți-mi să vă propun un model de împărtășire a credinței, printre multe altele pe care le cunoașteți sau le practicați în grupuri sau comunități. Acest model poate fi numit modelul celor « **șapte pași** », o schemă ce poate fi folosită în **comunități sau grupuri**.

Șapte pași:

- **Ne amintim că suntem în prezența lui Dumnezeu**
Începem cu o rugăciune sau un cântec.
- **Citim textul ales.**
Cineva citește textul biblic, un fragment dintr-un text de sfântul Vincențiu sau alt text.
- **Îi permitem lui Dumnezeu să ne vorbească în tăcere.**
Rămânem în tăcere un timp determinat și-l lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească.
- **Alegem cuvintele sau frazele care ne-au atins.**
Fiecare persoană alege o frază scurtă sau un cuvânt pe care le va citi cu voce tare în timp ce ceilalți ascultă.
- **Împărtășim cu ceilalți ceea ce am auzit înăuntrul inimii noastre.**
Ce m-a atins în mod personal în acest text sau rugăciune?
- **Discutăm despre ceea ce fiecare dintre noi sau grupul simte că este chemat să facă.**
Suntem invitați să facem ceva?
- **Ne rugăm împreună.**
Termină cu o rugăciune sau un cântec.

Împărtășirea credinței este « un pământ sfânt » de aceea ne descălțăm ca să stăm în fața lui Isus cu simplitate și umilință. **Împărtășirea credinței** nu este o ocazie ca după ce am ascultat și meditat Cuvântul lui Dumnezeu să le ținem celorlalți **o scurtă predică sau să facem o exegeză scurtă**, asumându-ne rolul de învățător. **Împărtășirea credinței constă întâi de toate în ascultarea și meditarea a ceea ce Isus ne spune în mod personal și apoi spunem aceasta grupului sau comunității.**

Isus ne tămăduiește și noi suntem invitați să ne tămăduim rănilor pentru a avea o inimă asemenea cu Inima lui. Putem să împărtășim slăbiciunile, provocările, neliniștile și conflictele interioare cu un grup sau comunitate doar dacă nu ne simțim amenințați, judecați sau excluși, ci atunci când ne simțim respectați, acceptați, iubiți adevărați frați și surori, prieteni dragi care se sprijină pe drumul vieții.

În comunitățile de viață consacrată ne întâlnim de obicei pentru Euharistie, rugăciunea zilnică, rugăciunea în comun, la masă și la întâlnirile comunitare etc. **Aș dori să invit congregațiile de viață consacrată, dar și toate grupurile de laici din Familia vincentiană, să se gândească la posibilitatea de a introduce o întâlnire de împărtășire a credinței, după metoda cea mai adecvată fiecărei congregații**

sau grup, alegând dintre cele pe care le cunoașteți sau care v-au fost prezentate. În această scrisoare de Postul mare eu v-am prezentat exemplul unei metode.

Fiecare comunitate va putea să reflecteze și să hotărască cât de des să se întâlnească pentru împărtășirea credinței: o dată pe săptămână, o dată pe lună, de câteva ori pe an, în funcție de calendarul liturgic sau de un alt ritm pe care grupul sau comunitatea îl aleg. Numeroase comunități și grupuri practică deja împărtășirea credinței. Invitația și încurajarea mea se adresează comunităților și grupurilor care nu au încă această practică.

Începem împreună un « pelerinaj al inimii ». Meditând mai profund la direcțiunea spirituală, sacramentul reconcilierii și împărtășirea credinței și acceptându-i ca « tovarăși de drum », pelerinajul își va atinge scopul: inima noastră se va uni cu Inima lui Isus, și împreună vom ajunge la inima tuturor ca evanghelizatori ai săracilor mult mai folositori.

Fratele vostru în sfântul Vincențiu
Tomaž Mavrič, CM
superior general

Traducere: sora Magdalena